

SIEVIETE DRAUDZĒ. AICINĀJUMS. SVĒTĀ GARA DĀVANAS. SLUDINĀŠANA.

AICINĀJUMS

„Un Jēzus piegāja pie tiem un uzrunāja tos, sacīdams: *„Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes. Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.”*

(Mateja ev. 28:18-20)

Šie Kristus pēdējie teiktie vārdi mācekļiem virza ikvienu Viņa sekotāju – katru sievieti, kas Kunga atrasta, ienākusi Valstībā, ienākusi draudzē.

Lielākā pavēle un augstākais uzdevums – mācīt, pasludināt, iet. Bet, lai tas izdotos, Dievs, lai nestu Viņam godu un efektīvi šo uzdevumu izpildītu, ceļot un stiprinot draudzi visā pasaulē, dod Sava Gara gudrības un spēka dāvanas.

Rakstu vietas – 1. Korintiešiem 12:4-31 (arī Efeziešiem 4:7-13), 1. Korintiešiem 14:12.

SVĒTĀ GARA DĀVANAS

Ikvienu dāvana ir dota pēc Dieva gribas, jo mērķis ir tās lietošana ne savam, bet Dieva godam, ne savai labsajūtai, labklājībai, bet citu. Šīs dāvanas nav iedalītas pēc kādas vērtīguma skalas, tās nav piešķirtas tāpēc, ka kāds cilvēks tās būtu nopelnījis un pēcāk varētu lepoties un censties nokļūt kādos amatos. Šo dāvanu spēju uzdevums var neilgt visu mūžu, bet tikai uz kādu konkrētu laiku, vai esot konkrētā draudzē. Tās nav kāds neidentificējams un mistisks spēks, kas vada cilvēku. Dāvanas arī nenorāda uz cilvēka glābšanas drošību (jo vairāk dāvanu, jo lielāka pārliecība, ka esmu glābta). Dieva dāvanas ir tās daudzās žēlastības, kas mums palīdz izdzīvot Viņa žēlastības stāstu savā ikdienā, kā arī – jo īpaši draudzē. Izkopt savu Gara dāvanu, to lietojot, ir tik pat būtiski, kā turpināt dzīvot saņemtajā žēlastībā un mīlestībā, uzticoties Dieva gribai.

Dāvanu klasifikācija un nosaukumi ir ļoti dažādi. Šeit plašāk to uzskaitījums.

Radošās dāvanas: radošās mākslas / daiļamatniecības / došanas / viesmīlības / zināšanu / žēlsirdības / mūzikas / organizēšanas / brīvprātīgās peticības / gudrības

Vadīšanas dāvanas: apustuļa / padomdošanas / evaņģelizācijas / palīdzēšanas / vadīšanas / kalpošanas / gana / mācīšanas / misionāra / bezlaulības

Pārdabiskās (izteiksmes, spēka un atklāsmes) dāvanas: pravieša / mēles un mēļu tulkošanas / ticības / brīnumu darīšanas / dziedināšanas / atziņas runas / garu pazišanas (un izdzišanas) / gudrības runas / lūgšanas / ciešanu

Lielākie jautājumi rodas tieši par pārdabisko dāvanu lietošanu. Vai tās joprojām ir aktuālas un vajadzīgas draudzei divdesmit pirmajā un visos nākamajos gadsimtos? Un kā mēs varam nemaldīgi apgalvot, ka šīs prāta neizskaidrojamās izpausmes ir no Dieva, bet ne Ļaunā? Vai tās nebeidzās ar pēdējo dzīvo apustuļi?

Lai arī mēs daudz spējam izskaidrot ar savu prātu un klasificēt, analizēt, pirmkārt, jāsaprot, ka Dieva spēks un līdz ar to – izpausmes nav mainījušās.

Joprojām absolūti skaidri jāpazīnās, ka Svētais Gars brīvi sniedz dāvanas saskaņā ar Trīsvienīgā Dieva Tēva gribu, lai pasaulē nestu Kristus brīvību no grēka, Labo Vēsti – Dieva Dēls ir viens un vienīgais upuris grēku atpirkšanai.

Protams, pirmbaznīcai veidojoties, tieši pārdabiskās dāvanas (Romiešiem 15:18,19, 1.Tesalonīkiešiem.1:5, Ebrejiem 2:4, Apustuļu darbi 4:31,13:12, 14:3) bija tik nozīmīgas – tās palīdzēja reģionā izkaisītajām kopienām veiksmīgi izplatīties, kā arī ar spēku norādīt uz Augstāko, kas vada šos Kristum ticīgos!

Kalpošana nav kaut kas abstrakts vai tikai ar baznīcas sienām saistīts, tā ir būšana Dieva darbā, strādājot pēc Viņa ētikas kodeksa vienlīdzībā ar pārējiem Viņa darba biedriem („*Jo mēs esam Dieva darba biedri...*”, 1.Korintiešiem 3:9)

Tā ir otra labuma meklēšana, dzīvošana patiesībā un evaņģēlijā, dzīve ar atvērtu prātu, dzīvošana smelot no dzīvības, no kā plaukstoša un atjaunojoša, no Avota, dziļurbuma – ne sastāvējuša ūdens.

Tikai tā šajā darbā kļūsim auglīgi – citu paēdinātāji un veldzētāji slāpēs („*Un Tas Kungs tevi vienmēr vadīs un paēdinās tavu dvēseli arī tukšās vietās un stiprinās tavus locekļus, ka tu būsi kā auglīgs dārzs un kā ūdens avots, kurā ūdens neizsīkst.*”, Jesajas gr. 58:11).

SIEVIETE UN SLUDINĀŠANA, MĀCĪŠANA

Tā ir svētība, ja aicināts, spējīgs, atbildīgs un gudrs vīrietis sludina un māca, vada draudzi, vai vairākas draudzes, konfesiju, bet ja tāda vīrieša nav, tad nav nekādu dzimumu ierobežojumu, lai to nedarītu sieviete. Pārāk vieglprātīgi ir atstāt uz savas sirdsapziņas to, ka, ja Dievs aicina, es kā (un tāpēc, ka esmu!) sieviete neēju un nedaru.

Mācekļu darišana un evaņģēlija pasludināšana ir katra kristieša uzdevums (tas nav iecelto priesteru uzdevums, jo ikviens ticīgais ir priesteris, 1. Pētera 2:9). Sludināšana ir viena no Dieva dāvanām, caur kuru Viņš dod saviem cilvēkiem (nevis vīriešiem vai sievietēm) uzdevumu – nest pasaulē Viņa Vārdu un darbus.

Arī sievietes ir tā *Lielā aicinājuma* cienīgas. Sievietes būtība ir radīt, veidot, ienest dzīvību. Ja sieviete ir aicināta izrunāt Dieva domas, ienest Dieva dziedināšanu, runāt Viņa vārdus – viņa ir pietiekama šim darbam, pēc Dieva domām pietiekama, jo Viņš joprojām aicina cilvēkus Savā darbā, savam mērķim.

Šķietami ideālajā pasaulē būtu labi, ka katrai dievbijīgai sievietei blakus būtu dievbijīgs vecaistēvs, tēvs, brālis, draugs, vīrs, bet Kristus neaicina meklēt ideālu pasauli un dievbijīgus vīriešus, kas ceļ Viņa baznīcu, Viņš aicina dievbijīgas sievietes atsaukties Viņa aicinājumam, lai ko tas maksātu.

DISKUTĒJAMĀS RAKSTU VIETAS

1. Timotejam 2:12 *"Taču mācīt es sievietei nepieļauju, nedz valdīt pār vīru, bet viņai jāturas klusībā."*

1. Korintiešiem 14:34-35 *„Sievai lai draudzes sapulcēs cieš klusu, kā tas parasts visās ticīgo draudzēs; jo tām nav atļauts runāt, bet jābūt paklausīgām, kā arī bauslība nosaka. Bet, ja tās grib ko zināt, lai prasa mājās saviem vīriem; jo sievietei ir par kaunu runāt draudzes sapulcē."*

* Šīs Rakstu vietas nav pret sievietēm kancelē, kaut tieši šādā kontekstā tiek citētas, jo jāņem vērā tā laika sociālais iedalījums un sievietes loma draudzē, kā arī tas, ka tie nav Jēzus vārdi vai vārdi no Dieva, tā ir Pāvila pārliecība un rīcība konkrētās draudzes kontekstā, konkrētā situācijā.

KO ES VARU DOT LIELAJAI BAZNĪCAI UN SAVAI DRAUDZEI?

Atbilde, kas palīdz, ir personiska, ne globāla, tāpat kā ikviena no mums.

- Dievs ikvienu sievieti aicina būt uzticamai aicinājumam un Aicinātājam.

Katra no mums zemes dzīves noslēgumā nesīsim atbildību par to, vai esam paklausījušas vien cilvēkiem un dzīvojušas viņu dzīvi, vai uzdrīkstējušas dzīvot savējo. Mans Aicinātājs joprojām aicina, mans Aicinātājs pārredz lietas, mans Aicinātājs maina manu un daudz citu cilvēku sirdis vienā un tajā pašā laikā, dienā, gadā. Mans Aicinātājs runā katru dienu!

- * **Ko Tev nozīmē izdzīvot savu aicinājumu?**
- * **Kas ir Tavs aicinājums, kuram vēl neuzdrošies atsaukties, bet zini – Dievs aicina?**
- * **Ko, Tavuprāt, nozīmē sievietei atsaukties mācītājas, sludinātājas aicinājumam un garīgajam amatam?**
- * **Kāda drosme un atbalsts ir vajadzīgs, lai vispār uzdrošinātos darīt ko tādu, ko parasti dara vīrieši? Un kāda – tam, ko vispār neviens nekad agrāk nav darījis?**

- Bez sarunas ar Dievu un klausīšanās Viņā, nebūs spēka ne uzsākt, ne turpināt.

Esot plānotā laikā ar Dievu mēs sadzirdam Viņu – kā Viņš atbild jautājumus, runā klusumā, kā Bibeles kļūst par Dzīvu vārdu, kas mūsos dīgst, aug, nes augļus.

Izlasi Jesajas grāmatas 43. nodaļu! Tie ir Dieva vārdi katrā Tavā šodienā!

- * **Kādu vārdu Tu gribi dzirdēt no Dieva?**

- * **Kas ir tie dziļie ūdeņi, caur kuriem esi gājusi, ej vai vēl varētu iet cauri?**
- * **Kas ir uguns mēles, kas karsē un iznīcina?**
- * **Un kāds ir Dievs, kura roka vada cauri ūdeņiem un apdzēs katru uguns mēli, lai Tu netiktu iznīcināta?**

- Runā pasaulei un pasaulē!

Baznīcas institūts un amatos ieceltie cilvēki nav vienīgie, ar un caur kuriem Dievs runā. Dievs runā ar ikvienu no mums. Ikvienu sievieti. Un Viņš runā ne tikai draudzē, mazajā grupā, klusajā laikā, bet arī pasaulē – lielveikalā, darba vietā, garāmgājēju pieklājīgās sarunās. Un, pat ja mēs Viņu kādā brīdī nedzirdam, Viņam vienmēr ir kas sakāms gan mums – caur līdzcilvēkiem, Rakstiem, visu to, kas ap mums, gan tiem, kuri mūsu ceļā nolikti! “Dievam jāklausa vairāk nekā cilvēkiem”, tā lasām Apustuļu darbos 5:29, un ne tikai tajā, kas mums jādara, bet, jo īpaši tajā – ko Viņš par mums domā! Ja sadzirdam un ticam Viņa domām, tad arī pasaulē spēsim vairāk runāt par žēlastību un radišanas skaistumu, ne tikai darbiem un algu.

- * **Ko Tu runā pasaulē?**
- * **Un Ko Dievs caur Tevi vēlas pateikt pasaulei?**

SARUNAS PAR GRĀMATU

„Mācītāja”, Hanne Eštavīka (izdevis apgāds “Atēna”, 2006. gads.)

- * **Kādas ir Tavas pārdomas pēc dzirdētā grāmatas fragmentu lasījuma?**
- * **Kas, Tavuprāt, ir grūtākais un skaistākais, atsaucoties Dieva aicinājumam šīs grāmatas un Tavas dzīves kontekstā?**

NOSLĒGUMAM

Draudze ir Dieva veidota garīga dzīvotne – kopiena, kura ir atvērta ikvienam, neatkarīgi no rases, dzimuma, iepriekšējās pieredzes, rakstura un izvēlēm, dzīvesveida un pasaules uzskata. Un šajā dzīvotnē Dievs aicina kā sievietes tā vīriešus. Pirmkārt, tajā būt un dzīvot Dievdomājoši un Dievmīloši, otrkārt – strādāt nesavtīgi evaņģēlija dēļ un priecīgu sirdi, jo Dievs ikvienam ir piešķīris kalpošanas dāvanas.